FOR Freedom AND Justice

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN IN SPIRIT
FOREIGN IN LANGUAGE ONLY

SLOVENIAN MORNING NEWSPAPER

No. 2 AMERIŠKA DOMOVINA (USPS 024100) Tuesday, January 10, 1989 VOL. 91

DR. STANE SUSTERSIC
4515 WILLARD AVE.
APT. 2308 - S
CHEVY CHASE, MD 20815

Doma in po svetu

– PREGLED NAJVAŽNEJŠIH DOGODKOV –

Reagan predložil zvezni proračun za leto 1990 Kongresu — Izdatki bi znašali 1150 milijard dolarjev — Nobenih novih davkov

WASHINGTON, D.C. — Včeraj je predsednik Reagan predložil osnutek zveznega proračuna za fiskalno leto 1990 zveznemu kongresu. To fiskalno leto se bo pričelo šele s 1. oktobrom letos, Reagan pa bo Belo hišo zapustil že 20. januarja. V naslednjih mesecih bodo kongresniki proračunski osnutek podrobneje obravnavali, ga spreminjali, čakali pa bodo tudi na morebitne spremembe, ki jih bo predlagal novi predsednik George Bush. Politični analitiki že menijo, da bo Reaganov proračunski osnutek delal nemalo preglavic ravno Bushu, kajti je Reagan predlagal precejšnje povišanje izdatkov za obrambno tajništvo, ukinitev nekaj popularnih programov socialnega skrbstva, na drugi strani pa odklonil vsakršno povisanje davkov. Ekonomisti pravijo, da so pričakovanja v proračunskem osnutku glede obsega dohodkov iz že obstoječih davkov preveč rožnata, Reagan naj bi tudi računal na precej nižjo obrestno mero med l. 1990, kot bi moral. Obrestna mera je izredno pomembna za zvezno vlado, kajti izdatki za plačevanje obresti na ogromen nacionalni dolg vzamejo precejšen odstotek denarnih obveznosti vlade. Višja je obrestna mera, višji so izdatki.

Vodilni kongresni demokrati trdijo, da je Reaganov proračunski osnutek nerealen in bo znatno spremenjen. Tako bodo kongresniki po vsej verjetnosti odobrili za več milijard dolarjev manj izdatkov za obrambne namene, prav tako ne bodo pristali na ukinitev ali finančno »osiromašenje« raznih programov socialnega skrbstva. Ker imajo demokrati zanesljivo večino v obeh kongresnih domovih, ni dvoma, da bo treba najti kompromisno rešitev za mnoga sporna vprašanja med njimi in novim predsednikom Bushom. Ker je pa Bush sprejemljiv za take politične kompromise, menijo politični komentatorji, bo morda imel manj težav, kot jih je imel Reagan.

Največje breme za Busha bo njegova kampanjska obljuba, da ne bo pristal na nobeno povišanje zveznih davkov. Splošno mnenje ekonomistov in tudi kongresnih demokratov pa je, da bo do takega povišanja slej ko prej moralo priti. Zato se je že pričelo manevriranje med demokrati in republikanci, kdo bo nosil odgovornost za tako povišanje, ko bo do njega moralo priti. Demokrati pravijo, da je zvezna vlada v republikanskih rokah in bo morala Bushova administracija prositi za povišanje davkov. Republikanci pa trdijo, da bo demokratski kongres z zavrnitvijo omejitev ali ukinitev raznih programov in s tem izdatkov zvezne vlade odgovoren, da bo treba davke povišati.

Vrhovno sodišče bo znova obravnavalo vprašanje pravice do splava — Protivniki splava pričakujejo končno zmago

WASHINGTON, D.C. — Včeraj se je Vrhovno sodišče ZDA odločilo, da bo pretehtal ustavnost zakona v državi Missouri glede omejitve pravice do splava. Sporni zakon namreč določa, da državne ustanove in njih uslužbenci ne smejo v nobenem oziru sodelovati pri splavu, ne uporabljati javnega denarja za ta namen, bolnišnice, ki jih financira država, ne smejo privoliti v splav razen v skrbno določenih izjemnih primerih, ko je splav potreben za rešitev življenja nosečnice itd. Prizivno sodišče je zakon že zavrnilo, država Missouri pa se je obrnila na Vrhovno sodišče ZDA.

Vrhovno sodišče bo s svojo odločitvijo pojasnil, kakšne so pravice zveznih držav pri kontroliranju splava. Opazovalci tega sodišča ne izključujejo možnosti, da bo sodišče tokrat razveljavilo odločitev iz leta 1973, znana pod naslovom Roe vs. Wade, ki je dovoljevala splav. Bolj verjetno pa je, da bo sodišče razsežnost Roe vs. Wade znatno omejil. Odločitev pričakujejo do konca julija. Posamezniki in organizacije, ki zagovarjajo pravico žensk do splava, so v velikih skrbeh, tisti pa, ki splavu protivijo, so navdušeni. Vsaka stran obljublja, da bo nadaljevala s svojimi prizadevanji brez ozira na to, kako se bo Vrhovno sodišče odločilo.

Napetost med ZDA in Libijo pojenjuje — Do ameriškega vojaškega napada na libijsko kemično tovarno ne bo prišlo

PARIZ, Fra. — V tem mestu poteka mednarodna konferenca o kemični oborožitvi, na kateri so govorili zunanji ministri več držav, med njimi ZDA in ZSSR. Namen konference je najti načine, po katerih bi se vse države odpovedale ne samo uporabi, marveč tudi proizvodnji kemičnih sredstev za vojne namene. Konferenca poteka v napetem vzdušju zaradi ameriške sestrelitve dveh libijskih bojnih letal pretekli teden. ZDA trdijo, da gradi Libija kemično tovarno, v kateri bo kmalu proizvajala kemično orožje. To Libijci zanikajo. Nekaj časa so krožile govorice, da bi ZDA omenjeno tovarno napadli, vendar do takega napada baje ne bo prišlo. Evropske države so bile odklonilne do takega napada, deloma zato, ker se bojijo možnih libijskih reakcij v obliki novega vala terorizma.

— *Kratke vesti* —

Washington, D.C. — Novoizvoljeni predsednik George Bush je imenoval nekdanjega veleposlanika v Beogradu in višjega funkcionarja v State Departmentu Lawrencea Eagleburgerja za namestnika državnega sekretarja. Eagleburger je tesno povezan s Henryjem Kissingerjem in je smatran med drugim kot osebni prijatelj srbskega vožda Miloševića. To kaže, da politika Bushove administracije do Jugoslavije ne bo nenaklonjena centralističnim elementom v SFRJ.

New York, N.Y. — Podjetje, ki uvaža in prodaja Yugo vozila v ZDA, je zašla v hude finančne težave. Prodaja Yugo vozil lani je padla na 31,541 vozil, v l. 1987 pa jih je bilo prodanih 48,812, torej je bil lanski padec 35-odstotni. Za rešitev podjetja Global Motors bodo menda Zavodi Crvena Zastava vložili precej svojega denarja. Jugoslovansko podjetje ima namreč v načrtu, da bo prihodnje leto začela prodajati novo Yugo vozilo, ki bo večje in privlačnejše kupcem, obenem pa sorazmerno poceni. Wall Street Journal, ki o vsem tem danes poroča, citira predstavnika anketnega podjetja J.D. Power & Assoc., češ, da ima Yugo zelo slabo ime med ameriškimi kupci avtomobilov. Brez radikalnega izboljšanja, je dejal Christopher Cedergren, bo Yugo izginil iz ameriškega trga v enem ali dveh letih.

Kegworth, V. Br. — Strokovnjaki skušajo ugotoviti vzrok letalske nesreče, do katere je prišlo preteklo nedeljo zvečer. Treščilo na tla je civilno letalo znamke Boeing 737, pri padcu pa je umrlo 46 potnikov, 80 drugih pa je nesrečo preživelo. Kot sedaj kaže, sta eden za drugim odpovedala oba motorja na skoro novem letalu, kar smatrajo strokovnjaki za nekaj edinstvenega.

Iz Clevelanda in okolice

DR. CIRIL ŽEBOT UMRL—

Predsinočnjim je umrl v Washingtonu, D.C., dr. Ciril Žebot, v starosti 74 let. Jutri, v sredo, bo ležal od 4. do 6. pop. in od 7. do 9. zv. v pogrebnem zavodu DeWol, 2222 Wisconsin Avenue v Washingtonu. Pogreb bo v četrtek dopoldne ob 9.30 iz Dahlgreen Chapel na univerzi Georgetown na pokopališče Mount Olivet v Washingtonu. Dr. Žebot je bil znana osebnost in avtor več knjig in razprav. Najnovejša njegova knjiga, Neminljiva Slovenija, je izšla lani pri Mohorjevi v Celovcu. R.I.P.

MZA sestanek—

Misijonska Znamkarska Akcija ima to nedeljo, 15. jan., sestanek, ki bo združen z božičnico. Ob 2. uri bodo v cerkvi Marije Vnebovzete litanije in blagoslov, nato sestanek v dvorani pod staro cerkvijo. Vsi sodelavci in prijatelji misijonov iskreno vabljeni!

Izredna podpora—

Tonia Grdina je poklonila $1000 v naš tiskovni sklad v spomin pokojnih članov družin Grdina in Bijek. Iskrena hvala!

Novi grobovi

Apolonija Košir

V soboto, 7. januarja, zjutraj je na domu svojega sina Janeza na 1045 E. 61 St. umrla Apolonija Košir, v devetdesetem letu svoje starosti. Bila je vdova po Antonu in mati že umrlih Francita, Albina, Vinkota, Toneta in Jožeta. Bratje Johan, Jernej in Vinko ter sestre Ivanka, Francka in Marica so tudi že pokojni. Zapušča pa hčerki Cilko in Marjanco ter sinove Janeza, Pavleta in Jožeta, 22 vnukov in 15 pravnukov, sestre Anico, Marjanco, Angelco in Julko v Sloveniji, brata Vinkota pa v Trstu. Pokojna je prišla za možem v Ameriko l. 1955. Bila je članica Oltarnega društva pri Sv. Vidu in Kluba upokojencev Slovenske pristave. Ležala bo v Zakrajškovem pogrebnem zavodu, 6016 St. Clair Ave., v četrtek zvečer od 7. do 9. ter v petek pop. od 3. do 5. in zv. od 7. do 9. Pogreb bo v soboto, 14. jan., s sv. mašo ob 10. uri v cerkvi sv. Vida, in od tam na pokopališče Vernih duš.

Anthony Legan

Umrl je Anthony Legan, mož Helen, oče Anthonyja in Carol Schultz, 3-krat stari oče, brat Frances Toth. Pogreb bo iz Grdina-Cosic zavoda na Lake Shore Blvd. v četrtek, 12. januarja, v cerkev sv. Vida dop. ob 10.30 na pokopališče Vernih duš. Na mrtvaškem odru bo jutri, v sredo, od 2. do 9. zvečer.

(dalje na str. 8)

Krofi—

Oltarno društvo pri Sv. Vidu bo prodajalo krofe to soboto od 8. zj. dalje v društveni sobi. Pridite!

Zadušnica—

To nedeljo dop. ob 10.30 bo v cerkvi sv. Vida sv. maša za Silvo in Miodrag Savernik.

Seja—

Krožek št. 2 PSA ima sejo v sredo, 18. jan., ob 1. pop. v prizidku Slov. nar. doma na St. Clairju. Članice vabljene.

Popravek—

V osmrtnici za Franka Rovere, ki je bila objavljena pretekli petek, je nastala napaka, ker pokojni ni stanoval v Slovenskem domu za ostarele, ampak v INN of Madison, 6831 Chapel Rd. Prejeli smo napačne podatke.

V Slomškov sklad—

V sklad za beatifikacijo škofa Slomška so darovali sledeči: ga. Vitkorija Pianecki v spomin pok. očeta Franka Rovere $40; ga. Marija Boh $20; Neimenovana $8; ga. Mary Wolf $8. Vsem darovalcem se toplo zahvaljuje Slomškov odbor.

Novi odbor—

Na občnem zboru Korotana je bil za leto 1988-89 izvoljen sledeči odbor: Predsednika, Janez Nemec in Sylvester Staniša; podpredsednika, Jože Cerar in Frank Lovšin; tajnica: Paula Hauptman, 25922 Highland Rd., Richmond Hts., OH 44143; blagajničarka, Marjanca Tominc; nadzorni odbor: Cirila Kermavner, Mari Nemec; odborniki: Jožica Cerar, Vida Gregorc, Pavel Lavriša, Joži Rus, Janez Šemen, Barbara Šemen; pevovodja, Rudi Knez.

Guverner za nove davke—

Danes bo v Columbusu govoril guverner Richard Celeste o stanju države Ohio. Guverner se je ogrel za novo povišanje davka na dohodke, ki bi bil tokrat v celoti namenjen za šolstvo.

»Pristavska noč«—

Letošnja »Pristavska noč« bo v soboto, 28. jan., v SND na St. Clair Ave. Večerjo bodo začeli servirati okrog sedme ure zvečer. Vstopnice dobite pri odborniku SP Jožetu Koširju, 2085 Newcombe St., Richmond Hts., OH 44143, tel. 481-5621.

VREME

Spremenljivo oblačno danes z najvišjo temperaturo okoli 32° F. Pretežno oblačno jutri z najvišjo temperaturo okoli 37° F. V četrtek oblačno z možnostjo dežja ali snega odvisno od temperature, ki se bo gibljala v srednjih 30-ih F.

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave. – 431-0628 – Cleveland, OH 44103

AMERIŠKA DOMOVINA (USPS 012400)

James V. Debevec – Publisher, English editor
Dr. Rudolph M. Susel – Slovenian Editor

Ameriška Domovina Permanent Scroll of Distinguished Persons:
Rt. Rev. Msgr. Louis B. Baznik, Mike and Irma Telich, Frank J. Lausche
American Home Slovenian of the Year 1987: Paul Košir

NAROČNINA:

Združene države:
$36 na leto; $21 za 6 mesecev; $18 za 3 mesece
Kanada:
$45 na leto; $30 za 6 mesecev; $20 za 3 mesece
Dežele izven ZDA in Kanade:
$48 na leto; za petkovo izdajo $28
Petkova AD (letna): ZDA: $21; Kanada: $25;
Dežele izven ZDA in Kanade: $28

SUBSCRIPTION RATES

United States:
$36.00 – year; $21.00 – 6 mos.; $18.00 – 3 mos.
Canada:
$45.00 – year; $30.00 – 6 mos.; $20.00 – 3 mos.
Foreign:
$48.00 per year; $28 per year Fridays only
Fridays: U.S.: - $21.00 - year; Canada: $25.00 – year

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio
POSTMASTER: Send address change to American Home
6117 St. Clair Ave., Cleveland, OH 44103
Published Tuesday & Friday except 1st 2 weeks in July & the week after Christmas

No. 2 Tuesday, January 10, 1989

Molimo za slovenski narod!

Slovensko duhovniško društvo v Severni Ameriki

Dragi slovenski rojaki!

Kot predsednik in tajnik Slovenskega duhovniškega društva v Severni Ameriki vam pošiljava tole sporočilo. Najprej vas, dragi rojaki, lepo pozdravljava: naj bi bil božji blagoslov z vami, milost našega Odrešenika in pomoč naše Matere Marije!

Novo leto začenjamo; kaj nam skriva, kaj nam bo prineslo? Gre danes najbolj za naše rojake v matični domovini. Od tam smo za Božič dobili glas: »Visimo nad prepadom, ali Bog je vsemogočen!« Ta glas nam kliče: samo Bog more pomagati, k Njemu se je treba zatekati.

Prosiva, da bi sprejeli tele nasvete: za blagor našega naroda naj molimo, se žrtvujemo in bodimo pripravljeni na katerokoli pomoč, ki bi jo mogli dati, kadar bi bila potrebna.

Saj molimo morda dovolj; treba je le, da imamo sedaj v mislih pri vseh molitvah svoj slovenski narod doma pa seveda tudi po svetu. To naj bo naša iskrena molitev pri nedeljski maši, pa tudi ob delavnikih, če moremo v cerkev; pri svojih jutranjih in večernih molitvah mislimo na to. Ko molimo rožni venec so vsi trije deli pomembni, posebno pa žalostni in častitljivi del se našega naroda posebno sedaj dotika; včasih bi bil lep in pomenljiv križev pot: ali ne hodi naš narod že skoraj 50 let po pravem križevem potu? Sklicujmo se pri molitvah na svoje mučence, ki jih imamo pri Bogu: naj Bog skrajša te dneve preizkušenj in napravi konec, kakršnega si želimo, in ne takega, kakor se ga bojimo!

Zelo važno je, da kadar se katerakoli slovenska skupina zbere k sestanku, kjer se moli, naj bi molili za slovenski narod: ali predsednik zloži svojo molitev, sicer pa skupno molimo molitve na čast Materi božji: najstarejšo Marijino molitev »Pod tvoje varstvo pribežimo«, ali »Pozdravljena, Kraljica«, ali »Spomni se o premila Devica Marija«.

Vsakdanje žrtve in trpljenje potrpežljivo nosimo po namenih našega naroda, da bi dobil voditeljev, ki mu bodo znali vdihniti novo upanje in požrtvovalnost za skupni cilj: življenje v svobodi, poštenju in ljubezni krščanski!

Sedaj pa še besedo bratom duhovnikom: Dajmo, pomnožimo in poglobimo svoje molitve; pri vseh svojih mašah in drugih duhovniških molitvah imejmo v mislih tudi blagor slovenskega naroda doma, v zamejstvu in zdomstvu.

V spomin vam kličeva, dragi rojaki, besede nadškofa Jegliča, ki je leta 1937 malo dni pred svojo smrtjo govoril možem in fantom v Celju: »Z božjo pomočjo je naša usoda v naših rokah. Zato pa hočemo in prosimo: 'Povsod Boga in Devico Marijo'!«

Emil Hodnik, predsednik
John Šuštaršič, tajnik
Slovenskega duhovniškega društva v Severni Ameriki

ČLOVEK IN LJUDJE

ZVESTOBA SEBI

Človek mora biti zvest svoji naravi ali dediščini, ki je duhovna sila, ki deluje v občestvu naroda. Slovenske besede izražajo slovenski duhovni svet, ki je v svoji pristnosti izražen in ohranjen v ljudskih tradicijah.

piše P. Fortunat

V osemdesetih letih dela za ameriške Slovence po mesečniku Ave Maria in po koledarju smo prišli do gotovih zaključkov. Ob spoznanju bogate vsebine mesečnika in koledarja prvih desetletij sem doživljal odgovornost, da bralcem nudimo možnost spoznanja verske in kulturne preteklosti med ameriškimi Slovenci.

Uredniki so vedno iskali, kaj naj postaja verski mesečnik za naročnike. To iskanje je bilo pod vplivom bralcev. Ponovno se je pojavila želja, da bi vsebina mesečnika in koledarja dosegla tudi tiste, ki več niso govorili materinskega jezika. Pa ne le to. Večkrat je bilo predlagano, da bi duhovna hrana, ki jo je nudila Ave Maria, bila dostopna tudi drugim narodnostim. To je znamenje, da so bili spisi v mesečniku in koledarju koristni in potrebni za razmere v ameriški družbi.

Urednik pa mora biti samostojen in narediti prave zaključke iz raznih poizkusov, s katerimi so hoteli doseči ne le rojake, ki več niso razumeli slovenščine, marveč tudi ljudi drugih narodnosti.

Slovenske besede imajo določen pomen, a v prvi vrsti izražajo slovenski duhovni svet, slovensko čustvovanje in doživljanje narave in miselnosti družbe, v katero spadamo. Z besedami tudi opisujemo svoje gledanje na svet in presojamo javno mnenje in dogajanja v svetu. Že obstoj in napredek naroda v sedanjosti je potrebno tudi poznanje zgodovine in razvoja duhovnosti v raznih vrstah književnosti, v ljudskih običajih in šegah ter v književnosti.

Naši predniki so bili v tesni povezanosti z naravo, ki jim je po delu njihovih rok nudila hrano in vse potrebno za primerno življenje. Živeti so morali primerno letnim časom, vremenskim pogojem in raznim nevarnostim, ki so prihajale od ljudi, prevsem tujcev. Spoznavali so, da v vsem tem potrebujejo pomoči, ki je prihajala od Boga. V njihovi vernosti je bila največja sila sveto izročilo, ki jim je bilo predano s sprejemom krščanstva. S tem svetim izročilom so sprejeli verovanje, verske vaje in delovanje Cerkve v apostolskih časih. To je bilo tudi vir božjega razodetja. Sveto izročilo se je med našimi predniki utrjevalo skozi stoletja, kar je vplivalo na razvoj in rast slovenskih tradicij.

V tem spisu samo omenjam slovenske tradicije, posebno kot znak vernosti naših prednikov. Te tradicije so postale skupna last ali dediščina slovenskega ljudstva.

Kristjan mora graditi svojo vernost in oblikovanje svoje osebnosti iz zaklada naše dediščine, ki je duhovna sila, ki živi in deluje v skupnosti in občestvu naroda. Iz skupnosti in občestva naroda se ne more nihče iztrgati. Slovenski pregovor pravi: Kri ni voda. Kdor pa hoče pozabiti na narod, ki mu pripada, bo prej ali slej čutil posledice svoje izločitve iz narodne dediščine. Na naravno silo, ki jo ima vsak narod, moramo graditi vse prizadevanje za osebno srečo in blagor drugih.

To duhovno silo smo odkrili v Baragovi duhovnosti. Vidna je bila v njegovem zvestem izvrševanju duhovniške službe, posebno v bogoslužnih opravilih. Trdno je veroval, da s svojimi duhovniškimi opravili prinaša svojim vernikom sadove Kristusovega odrešenja. Skladno s smernicami drugega vatikanskega koncila pravimo, da Jezus Kristus v svetem bogoslužju izvršuje delo osebnega odrešenja ljudi v vsakem kraju in vsakem kraju. Baraga tega izražanja ni imel, a veroval je v to, kar danes bolj razumljivo opišemo.

V zvestem izvrševanju duhovniških opravil je Baraga v vernih Slovencih, ki so prihajali k njemu, odkril življenjskost svetega izročila, ki so ga naši predniki predajali iz roda v rod, mu ostali zvesti v vsakem rodu in ga tako bogatili. Vanj so vtisnili značilnosti in izraze slovenske duše in duhovnosti in tako ustvarili narodno dediščino, ki je v vsakem rodu postajala bogatejša.

Zaklad narodne dediščine smo na poseben način spoznali v Baragovi duhovnosti. To spoznanje ni le poglobilo vrednotenje vernosti slovenskih tradicij, marveč je tudi spodbuda za naše versko in duhovno življenje.

Baragova duhovnost je tako postala tudi spodbuda za osebno versko življenje. V njegovem pojmovanju duhovniškega poklica je tudi nakazana pot do reševanja krize duhovniških in drugih duhovnih poklicev.

AVE MARIA
januar 1989

Slovenci dali pobudo za spomenik škofu A.M. Slomšku v Mariboru

CLEVELAND, O. - Lavantinška škofija v Mariboru s svojim priljubljenim škofom dr. Francem Krambergerjem bo naslednja tri leta posvetila škofu Antonu Martinu Slomšku. Škofu Slomšku bodo postavili prostor in čas, predstavili ga bodo kot poduhovljeno osebo, pesnika in narodnega prebuditelja. Odkrit nam bo lik dostojanstvenega, imenitnega človeka, škofa, pesnika, ki bo živel naprej v svojem narodu.

Dobil bo odličen prostor v središču Maribora, vrstila se bodo cerkvena opravila, strokovni seminarji, baročni koncerti iz Slomškovega časa, in tudi upodobljene umetniške razstave cerkvenih relikvij lavantinske škofije. Višek slavnosti bo dosežen zadnji teden septembra letos, odkrit bo Slomškov spomenik ob navzočnosti škofov sosednjih držav, slovenske javnosti in velikega števila Slomškovih častilcev.

V tem času bodo v Mariboru posvetili tudi tri nove cerkve. Slavje se je začelo z namestitvijo treh novih zvonov v zvoniku mariborske stolnice. Zvonove so posvetili takole: apostolu Andreju (2380 kg), Devici Mariji za Marijino leto (977 kg), in škofu Slomšku (577 kg). Slavja se je udeležila tisočglava množica, kulturniki in tudi občinski možje. Procesija se je pomikala iz dvorišča bogoslovja po Slovenski do Strossmayerjeve ulice in do stolnice s poštarsko godbo na pihala in konjeniki na čelu. Zvonove so povlekli v zvonik in takoj montirali.

Kot drugod po Sloveniji, tako je tudi v Mariboru slovenska kulturna kriza naredila svoje. V tej kulturni sivini skuša sedaj mladina, kulturni in nekateri politični dejavniki popraviti napake iz preteklosti in pripraviti alejo zaslužnih Mariborčanov. Škof Slomšek je brez dvoma zaslužen slovenski mož, zaveden slovenski škof, narodni buditelj, pesnik, pisatelj, ki si zasluži v Mariboru spomenik.

Z ozirom na gotova dejstva, menim, bi škof Slomšek zaslužil spomenik še predno je bil postavljen spomenik generalu Maistru. Preteklost pa Slomšku ni bila zmerom naklonjena. Še za časa njegovega življenja so ga v Mariboru napadali, preganjali, ponoči so zavijali pod njegovimi okni in metali kamenje v šipe, ker so hoteli, da preneha z narodnostnim delom v mariborski čitalnici.

Deloval je za narodov blagor, zaradi česar pa je bil v očeh oblasti — nemških takrat — nepriljubljen. Ne le, da je bil edini avstrijski škof brez odlikovanj in priznanj, temveč so ga povrhu še tožili zaradi tkim. protidržavnega rovarje-

(dalje na str. 3)

Ha-Hec-Hi-Ho-Humor!

Skuhal ali pogrel

MECAN

MAŠČEVANJE

Maks je sam pri sebi soglasno sklenil, da si bo privoščil daljše počitnice v Evropi, predvidoma kar 4-6 mesecev. Rad bi še enkrat obiskal zlasti baziliko sv. Stefana na Dunaju, kjer je pred dvema letoma tako posrečeno osleparil nekega domačina, zaradi števila golobov na visokem zvoniku, da mu gre vedno na smeh, kadar se spomni tistega dogodka.

Ker pa ima domala ves denar naložen v bondih in certifikatih, si je za te počitnice nameraval izposoditi večjo vsoto na banki. Toda banka, kjer posluje, je njegovo prošnjo za posojilo zavrnila. Denar je potem — brez kakršnihkoli težav — dobil na neki drugi banki, kjer ga sploh poznali niso.

Zjutraj na dan odhoda je na West Side Marketu kupil pet funtov težko ribo, jo skrbno zavil in odnesel v »safe deposit box« na prvo banko. Nato je nabasal fajfo, jo prižgal ter se s škodoželjnim nasmehom na ustih odpeljal na letališče in naprej v Evropo.

»Kaj pa delaš na mojem drevesu, smrkavec?«

»Jabolko je padlo dol in sem ga hotel nazaj obesiti.«

Mati je nesla na pošto paket, v katerem je bilo zavito družinsko sv. pismo, da bi ga poslala sinu, v daljno tuje mesto.

»Ali je v tem paketu kaj takega, da se lahko prelomi?« vpraša poštni uslužbenec.

»Samo Deset zapovedi božjih,« odvrne mati.

»Kdo je najboljši advokat v mestu?«

»Ferris Brown, kadar je trezen.«

»In kdo je drugi najboljši?«

»Ferris Brown, kadar je pijan.«

Mark Twain v svoji avtobiografiji omenja nekega založnika, ki ga je sicer ogoljufal za čedno vsoto, ampak pisatelj namigne, da mu je pripravljen odpustiti, ko piše:

»Zdaj je že četrt stoletja pod zemljo in ne čutim do njega nič drugega kot pomilovanja. Ko bi lahko poslal fen za njim, bi to rade volje storil.«

Ce je res, da denar ne raste na drevesu, zakaj pa imajo banke toliko vej?

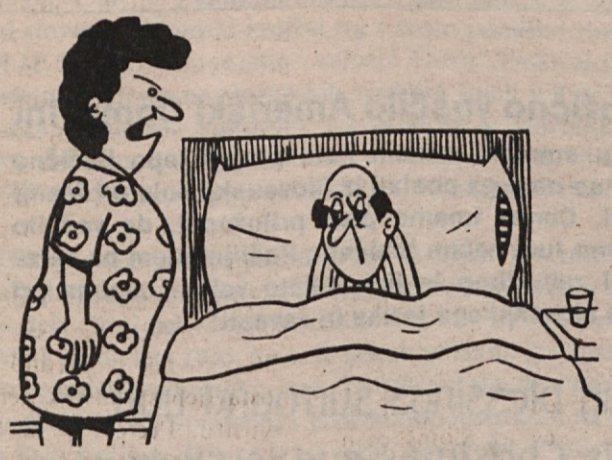

Kaj pa naj rečem jaz, ki moram kar naprej letati okrog, da uredim vse potrebno za tvoj pogreb!

Dva prijatelja se peljeta z mestnim avtobusom, ko opazi eden, da ima drugi zaprte oči.

»Zakaj pa imaš priprte oči? Ali ti je morda slabo?«

»Ne tisto. Ampak ne morem gledati, da starejše ženske okrog mene stojijo, sam pa udobno sedim.«

Starši prva tri leta učijo otroka govoriti, naslednjih 16 pa vpijejo nad njim, naj bo vendar že tiho...

»Mary,« je rekla mati svoji štiriletni hčerki, »vsakokrat kadar me ne ubogaš, dobim jaz še en sivi las.«

»O, mama, torej si bila ti tista, zaradi katere je stara mama vsa siva!«

Mešani pevski zbor
Jakob Petelin Gallus

Viktringer Ring 26
9020 Klagenfurt/Celovec

Celovec, 1988-1o-1o

Spoštovani gospod Ivan HAUPTMAN!

Prisrčen pozdrav s Koroške, ki jo pomalem zaobjema jesen s svojimi čudovitimi barvami. Srečno smo se vrnili domov iz Amerike, čeprav je bila pot nazaj prava odiseja. Potovali smo kar 56 ur. A spomini hitijo nazaj k Vam v Ameriko in Kanado, kjer ste nam pripravili tako čudovite dni, da jih gotovo ne bomo pozabili. Po prihodu domov smo naredili s pevskimi vajami kratko pavzo. Začeli bomo spet sredi oktobra. Zato Vam najprej v imenu odbora Gallusa izrekamo najtoplejšo zahvalo za vse Vaše delo in vso skrb, ki ste jo imeli z nami.

Brez Vašega dela bi naše gostovanje pri Vas v Clevelandu ne bilo izvedljivo. Vemo in čedalje bolj se zavedamo, koliko priprav je bilo potrebnih, da ste nam omogočili nastope, koncerte in sploh tako brezhiben potek našega štirinajstdnevnega gostovanja. Za vse še enkrat iskrena zahvala. Ko smo bili pri Vas, smo se sredi daljnje Amerike počutili kot doma, kot bi bili na Koroškem ali kje sredi Slovenije. To je najlepše spričevalo za Vas, da namreč ohranjate Slovenskega duha in s kulturnim delom kljubujete valu raznarodovanja in asimilacije.

Spoznali smo, pod kako težkimi okoliščinami delate. Ogromne razdalje Vas ločujejo, ki jih na Koroškem nismo navajeni, pa vendar se srečujete in na naše koncerte in srečanja z nami ste prišli z zelo oddaljenih krajev. Za vso skrb in ljubezen, za vso domačnost, ki ste nam jo nudili, se Vam iz srca zahvaljujemo. Bog naj Vam vse bogato poplača.

Posredujte našo zahvalo in naše pozdrave vsem tistim, ki so količkaj soprispevali k uspehu našega gostovanja. V mislih smo z Vami!

V upanju, da je to naše srečanje medsebojne vezi med Slovenci v zdomstvu in zamejstvu še bolj poglobilo in utrdilo, Vas lepo pozdravljamo in se že veselimo srečanja z Vami ali pri nas na Koroškem ali pa pri Vas v Ameriki.

Za odbor zbora Gallus:

Pevsko društvo „Jakob Petelin Gallus"
Paul-Mühlbacher-Weg 10
9020 KLAGENFURT

Peter Hribernik
tajnik

Ivan Olip
predsednik

Marica Tischler
blagajničarka

Slovenci dali pobudo za spomenik

(nadaljevanje s str. 2)

nja. Moral se je tudi zagovarjati zaradi širjenja in poučevanja slovenščine. Izdajal je slovenske knjige in terjal enakopravnost slovenščine in nemščine. Izdal je Abecednik za slovenske šole. Uveljavil je gajico. Zoper njega se ni zarotila samo oblast, prav tako tudi jožefinsko usmerjena duhovščina.

Ljudstvu se je vtisnil v neizbrisen spomin z imenitnimi pridigami in še zlasti z besedili, ki jih je napisal za danes že ponarodenele pesmi, npr. »En hribček bom kupil« in »Glejte, že sonce zahaja«.

Slovenski dolg Slomšku je velik. Slomškovo delo je torej vseslovenskega značaja in za njegov spomenik naj bi bili odgovorni vsi kulturni Slovenci. Slomšek sedaj dobiva zasluženo narodno razsežnost. Znane so skoro vsakemu njegove besede:

Slovenska beseda bodi vam luč,
materni jezik bodo vam ključ
do zveličavne omike.

Sedaj, ko je že skoraj vsak tretji Slovenec obremenjen s Slovencem tujo kulturo, se dejansko lahko zamislimo! Mladina s podpisi, pisano besedo in ob zvokih »Triglav moj dom« zahteva svobodo, demokratičen pluralizem, zahteva tudi svojo identiteto. V Slomšku vidi živega bojevnika za narodnostne pravice.

Mladina prav tako tudi zahteva, da se Slomšek ponovno povrne v šole za duhovne, narodne vrednote in žlahtnjenje narodne zavesti ter kulturnega razvoja. Kiparka Karla Bulovčeva je že pred petdesetimi leti iz spoštovanja do Slomška ustvarila lep mavčni odlitek za tri metre visok kip, ki predstavlja Antona Martina Slomška kot učitelja ob učencu. Potrebno je gledati mladino na »škofijskem dvorišču«, ki je že sprejela Slomška, kako lepo izžareva srečo in zadovoljstvo.

Cerkveni dostojanstveniki v Mariboru, prav posebej še škof dr. Franc Kramberger, trudijo za čimprejšnjo rešitev sv. stolice, da prištejejo Slomška k blaženim. Bog daj, da se v Slomškovih letih, Slomšek povzpne tudi na oltar!

Osebno bi predlagal občinskem možem, da Slomšku na ljubo, ki sedaj leži v mariborski stolnici, še enkrat preudarno pretehtajo parkirni prostor za avtomobile ob sami stolnici. Stolnica in Mariborčani bi z odstranitvijo tega parkirnega prostora sigurno lažje in bolj zdravo zadihali!

Franček Toplak

Po obisku rodne domovine... piše ANZE

V deželi milijonarjev

IV. del

Naslednji izlet je veljal Gorenjski. Brat me je peljal v Loko, tam pa oddal sorodnikom iz Kranja, s katerimi smo se peljali v Crngrob, staro slovensko božjo pot.

Mlada žena nam je odprla cerkev in nam pojasnjevala njeno zgodovino in zanimivosti.

Prva cerkev je bila zgrajena l. 1250, potem so jo pa skoro vsako stoletje kaj popravljali ali dograjevali. Značilen je zelo širok, masiven zvonik in lpa z mnogimi stebri. Znotraj kaže cerkev različne sloge: prezbiterij je grajen v gotskem z rebrastim, poslikanim stropom, ki ga podpirajo vsoki, vitki stebri. Ostali del cerkve je zelo nizek z obokanim stropom na širokih štirikotnih stebrih. Lopa in notranjost so bili okrašeni s freskami, ki se pa že malo vidijo. Na podnožju enega izmed stebrov kažejo globok vtis v obliki konjskega kopita. Pravijo, da je od turškega. Je pa popolnoma nemogoče, da bi konj mogel brcniti tako nizko. Od stropa v cerkvi visi do dva metra dolg okel mastodonta, ki so ga izkopali v bližini, pa pravijo, da je to rebro ajdovske deklice.

Pred nekaj leti je prišel mlad nemški »turist«, ki je pobral angelčke z oltarji in poskušal odnesti tudi kip »Pietà«, ki je pa kamenit, zato ga ni mogel odnesti. Ujeli so ga in obsodili na štiri leta v Sremski Mitrovici.

Izlet smo nadaljevali na Brezje. Cerkev je bila odprta, pa prazna; še lepša priložnost za zaupen razgovor z Marijo Pomagaj.

Na nemško zasedbo spominja velik bunker na vrtu Finžgarjeve gostilne in plošča v zidu poleg cerkve z imeni 25 slovenskih duhovnikov, ki so padli v osvobodilnih bojih. Kdo jih je ubil, Nemci ali partizani, napis ne pove.

Nedaleč proč od Brezij so Begunje s precej veliko tovarno »Elan«, ki izdeluje smuči, čolne in drugo športno opremo in potrebščine. Znamka »Elan« je postala svetovno znana.

Skoro na drugi strani ceste je bivša ženska kaznilnica, v kateri so bili med vojno nastanjeni Nemci. Na severni strani velikega poslopja je dolga, nizka stavba, podobna svinjaku. V njej je sedaj muzej osvobodilne borbe. Ob dolgem hodniku leži deset celic, v katerih so čakali ujeti partizani in talci na likvidacijo. V vsaki celici je miza z osvetljenimi slikami in dokumenti, stene, na katere so pisali na smrt obsojeni svoje oporoke in zadnje pozdrave svojcem, so pa zavarovane s steklom.

Hodnik poleg celic je poln razglasov (v nemškem in slovenskem jeziku) o ustrelitvah »banditov«: 10, 20, 50 za enega ubitega Nemca. Če bi šlo v tem razmerju dalje, bi padlo 36.000, ko bi bili vsi Slovenci pod rušo. »Žrtve morajo biti«, tako so rekli partizani. Vsega skupaj je šlo skozi te vice okrog 860 večinoma nedolžnih žrtev nacizma in komunizma.

V bližnjem, ograjenem parku leži čez 600 talcev. Takoj ob vhodu je pokopanih 50 talcev, ki so bili ustreljeni v Škofji Loki 9. februarja 1944, med njimi tudi 7 Žirovcev in zdravnik dr. Kocijančič, ki je sprva podpiral partizane, pozneje, ko je spoznal, kaj so ti ljudje, se jim je pa uprl. Partizani so se maščevali nad njim s tem, da so ga ovadili Nemcem, da podpira partizane. Vseh teh 50 ljudi je moralo umreti zaradi umora enega samega Nemca.

Peljemo se mimo gradu Kamen, ki je bil last grofov Pegam, pa je sedaj v razvalinah — razen enega stolpa, v katerem je med vojno živela neka družina, ki je z razpeto rjuho dajala znak partizanom visoko na Zelenici, kadar so Nemci odhajali po dolini Drage v hribe.

Skoro na koncu doline Drage (ki jo opevajo Avseniki), je kraj, kjer so Nemci streljali talce. Na prvem trioglatem kamnu je napis: Razložnik Feliks, Žiri 1944. Poznal sem ga in vem, da je bil rojen l. 1911, ustreljen pa 15. nov. 1944. Baje so tudi njega partizani zatožili Nemcem, ko je pobegnil z dela v ljubeljskem predoru, pa se ni hotel pridružiti partizanom. Na tem kraju je pokopanih še kakih 100 drugih talcev. Koliko jih je padlo na krajih, kjer so partizani napadli kakega Nemca, se ne ve. Nemci so navadno pobrali najbližje moške prebivalce in jih na mestu postrelili.

Peljali smo se nazaj, nato pa v Kamno Gorico in Kropo, kjer je pred vojno delovala žebljarska zadruga »Plamen«. To je bila menda edina produktivna zadruga, ki je delala res po načelih zadružništva. Z njenimi ročnokovanimi izdelki so bili kovani vsi gojzerji. Sedaj tam delajo umetno-kovaške izdelke in menda tudi ure. Zadrugo je pomagal ustanoviti dr. Janez Evangelist Krek, o Kroparjih je pa spisal Oton Župančič lepo pesem: »Kdo so ti štorkljači? To so kroparski kovači!«

Dalje čez Jamnik v Dražgoše, slovenske Lidice. Zunaj vasi stoji masiven spomenik žrtvam nacizma, v obliki velikega podstavka za spomenik, ki ga bodo šele postavili.

Partizani so za Božič 1941 povabili Nemce na skupno praznovanje. To je bil za Nemce hud izziv, ki so ga sprejeli. Ko so prišli v bližino vasi, so jih partizani iz zased napadli in nekaj pobili. Nemci so se kruto maščevali: polovili so vse moške od 16. do 60. leta in jih postrelili, ženske in otroke pregnali v Nemčijo, vas pa s topovi izravnali z zemljo in zažgali. Še prej je neki nemški častnik opozoril ljudi, naj rešijo iz cerkve zlate oltarje, ki so sedaj v muzeju v Loki.

Po lepi asfaltni cesti smo prišli v Loko, ko se je že nočilo. Šli smo k Homanu na večerjo. Za mizo v kotu so sedeli štirje južnjaki, verjetno uslužbenci rudnika urana na Žirovskem vrhu. Ko so odšli, je natakar skrbno počistil mizo in pod. Spomnil sem se na Mlakarjev napis v hotelu Zlatorog v Trenti: »Tukaj lahko pljuješ svobodno na tla! Počuti se, kakor doma!«

Javorje

V Javorjah sem bil pred 63. leti. S prijateljem Potočnikom sva zvedela, da ima tamkajšnji g. župnik radio, prvega daleč naokoli. Sklenila sva, da ga greva gledat in poslušat. Skozi Poljane sva šla do Volče s kolesi, potem pa peš strmo v breg do cerkve.

G. župnik Klopčič je bil velikan, a gostoljuben družabnik. Kadar so se fantje stepli v bližnji gostilni »Pri Marjanci«, so ga poklicali, da jih je šel mirit in delat red.

Prvo poslušanje radia je bilo doživetje, kot nikoli pozneje. Vsako osebo sem po glasu presodil, kakšne postave in kakšnega obraza je. Radio je naju tako navdušil, da sva doma takoj zbrala dosti interesentov, ki so dali sto ali več dinarjev, da smo kupili sedemcevni radio za 7.000 din. To je bilo takrat deset dobrih mesečnih plač.

Radio smo namestili v Prosvetnem domu, da bi nam igral med odmori pri igrah. Ob večerih so ga hodili poslušat tudi taki, ki sicer niso prišli nikoli v Prosvetni dom. Žal, da ni dal od sebe nič pametnega, kadar ga je poslušalo veliko ljudi, ob nedeljah dopoldne, ko ga je poslušal samo eden, je pa igral najlepšo glasbo, da se je slišalo daleč naokrog.

Kmalu se je uresničil slovenski pregovor, da v španoviji še pes crkne. Vsi so ga hoteli »šraufati«, zato se je večkrat pokvaril in nazadnje končal v neki gostilni, mi »delničarji« smo se pa odpisali za vse, kar smo dali. Meni, ki sem nosil akumulator polnit vsak teden dva kilometra daleč, je pa žveplova kislina razjedla nekaj majc in spodnjih hlač; koža je bila predebela, da bi ji kaj škodilo.

Sedaj je v Javorjah za župnika naš rojak in prijatelj, č.g. Vojko Seljak, sin zadnjega svobodno izvoljenega žirovskega župana, ki je vršil svojo službo vse do konca vojne, zadnje poldrugo leto še v begunstvu. Po vojni so njega in tri njegove sinove partizani ubili. Najmlajši, Francelj, je bil izpuščen iz zaporov v Št. Vidu, ker je bil star šele 16 let, a so ga na poti domov ustrelili.

Na vprašanje, kdo dela vse te ceste po hribih, je g. Vojko odgovoril: »Ljudje sami! Zberejo se in preračunajo, koliko bo stalo in vsak prispeva nekaj milijonov, po Vaše kakih 5 dolarjev in prostovoljno delo in cesta je narejena. Isto je z napeljavo vode, elektrike in telefona. Avtobusi vozijo od povsod zjutraj delavce na delo, mladino pa v šole, popoldne pa nazaj domov. Vse zelo poceni.

»So ljudje veliko pretrpeli tu med vojno?«, smo želeli vedeti. »Ne preveč! O Božiču 1941, ko je Neodvisna Hrvatska napovedala vojno Ameriki, Poljanska dolina pa Nemčiji, so partizani mobilizirali vse moške po poljanskih hribih in dolinah in napadli orožniško postajo v Poljanah. Posadka je vzdržala, tisti, ki so jim prišli na pomoč, so pa polovili 'bandite' in jih pozneje poslali na Tirolsko, kmetom v pomoč. Tako so se ohranili živi in zdravi do konca vojne, ko so prišli domov.«

Če bi bili ostali doma, bi jih malo preživelo. Tako je ostalo živih tudi mnogo slovenskih duhovnikov, ki so jih Nemci pregnali v Srbijo; tudi teh bi malo ostalo. Če bi jih ne pobili Nemci, bi jih pa partizani.

Del Koroške in Štajerske

Prijatelj Lojze me je pova-

(dalje na str. 7)

Lepo božično voščilo Ameriški Domovini

Ob Božiču smo pri našem listu prejeli lepo božično voščilo, ki so nam ga poslali iz Slovenske šole pri Mariji Vnebovzeti. Danes imamo prvo priložnost, da voščilo posredujemo tudi našim bralcem. Pošiljateljem pa se za lepo misel zahvalimo in jim želimo veliko uspeha pri ohranjanju slovenskega jezika in zavesti!

May blessings surround you
this Christmas and joy light
your way throughout
the coming year

iskreno želo otroci,
učiteljstvo in starši
slovenske šole pri
Mariji Vnebovzeti

Marko Stimpfel
Wilhe Valentak
Sandy Tekavec
Jozef
Suzie Korošec
Francie Pusl
Andy Ribic
Milan Jarnovat
Erica Jarc
Matjuž Mujer
Margaret Bobič
Gregor Frank xoxo
MARK TOMC
Klemen Ribic
Michael Šiprank
Peter Bobič
Kristina Sedmak
Herman Mojer
Erika Mazel
Robert Bobič
Elizabet Bolič
Barbara Bobič
Daniela Mejak
BOŽANA MEJAK
Kristophe Hočevar
Bobbie Tekavec
Monika
Edi Hrvatin
Janez Nemec
Rudi Knez
Slavica Lavrša
Marija Ložej
Marija Sedmak
Anna Nemec

Kanadska Domovina

— V NOVO LETO 1989 —

TORONTO, Ont. - Z vsakim novim letom dodajamo k zbirki svojih spominov. Nekateri so lepi in veseli, drugi so trpki in boleči, vsi pa tvorijo življenjsko sliko, ki se z vsakim novim letom dopolnjuje in oblikuje in z vsakim tednom, z vsakim mesecem zadobiva izrazitejšo in stvarnejšo obliko.

Mladostne sanje, ki smo jih včasih imeli, so se še zdavnaj razblinile. Nam starejšim je ostal samo realizem, ki ga stvarno življenje zahteva.

Mladostni obrazi z leti postanejo zgubani, košati lasje osive in telo ni več tako prožno in odporno, kot je bilo včasih.

Zakon narave ne opravičuje nikogar. Slej ali prej zapademo isti usodi, ki je namenjena vsemu, kar na zemlji živi.

V našem kratkem življenju si dostikrat očitamo, da smo to in ono zamudili, da nismo znali izkoristiti prilik, ki so se nam ponujale, da bi postali ugledni in bogati in si ustvarili ugodne življenjske pogoje na tej zemlji.

Življenje — po mojem mišljenju — pa je bilo ustvarjeno za nekaj več. Predvsem za spoznanje Stvarnika, ki se je v revni betlehemski staji rodil in s svojim naukom popolnoma spremenil potek človeške zgodovine.

Človek v svoji zgodovini — razen posameznikov, ki so v teku stoletij postali svetniki — si ni prizadeval biti podoben svojemu Stvarniku, pač pa je zasledoval svoje interese in cilje, ki so bili izključno navezani na tuzemsko življenje, zato je bilo naše stoletje najbolj krvavo v vsej človeški zgodovini.

Dve svetovni vojni, ki sta zahtevali milijone človeških življenj, sta brez dvoma najočitnejši priči človeških slabosti, ki so se ponovno izrazile še v drugih vojnah, ki so se in se še vršijo v raznih predelih naše zemeljske oble.

Tudi mi Slovenci smo bili deležni težke moralne preizkušnje, ko so tujci posedli našo domovino in je del našega naroda, ki je veroval v stalinizem in rusko revolucijo, tudi pri nas pričel z boljševiško vstajo in po končani drugi svetovni vojni prevzel oblast in uvedel stalinistično diktaturo, ki je trajala vse tja do l. 1948, ko je novi jugoslovanski komunistični diktator Tito s svojimi nekdanjimi učitelji in tovariši pretrgal zveze in vspostavil svoj komunistični red, ki je kmalu postal znan kot »Titoižem«.

Stvari pa se faktično niso dosti spremenile. Komunizem ostane komunizem, pa naj ga vodi Stalin, Tito, Castro ali Mao Tze Dung. Posledice so iste.

Povsod se je izkazalo, da so novi komunistični oblastniki najprej obračunali s politično in ideološko opozicijo. Na Slovenskem so desettisoče pobili, drugih desettisočev pa pozaprli, da so si na ta način zagotovili oblast.

(dalje na str. 6)

PESEM JE SPOMIN

Ob izidu pesniške zbirke Vinka Beličiča

TORONTO, Ont. — Pesnik in pisatelj Vinko Beličič je zopet obogatel slovenski zdomski knjižni trg s svojo pesniško zbirko PESEM JE SPOMIN, ki je izšla v založbi Tabor. Vinko Beličič je dolgoletni profesor na slovenskih srednjih šolah v Trstu in eden najplodovitejših kulturnih ustvarjalcev v slovenskem zdomstvu. Številna so njegova lirična, epska dela; še številnejši pa so njegovi posegi v slovenski zamejski in zdomski publicistiki.

Beličič je svojo zadnjo pesniško zbirko uredil po času nastanka ali ob času prve objave. Zbirka je tako razdeljena na dva smiselna dela. Prvi del — »Prva Domovina« — obsega pesmi od leta 1932 tja do leta 1945, ko se je pesnik umaknil iz domovine preko begunskih taborišč v Trst. Ta del je v glavnem posvečen dogodkom v ožji domovini s posebnim poudarkom na pesnikovo Belo Krajino, kjer se je bil rodil. Drugi del — »Druga Domovina« — pa obsega pesmi, ki so nastale v Trstu, na Krasu, v Slovenski Benečiji ali pa v gornji Soški dolini.

Beličičeva pesem je čista lirika. Lirska pesem je z besedami izraženo osebno čustvo, občutje ali pa razpoloženje po kakem dogodku ali spoznanju. Pri liriki je poudarek na ubrani celoti pomena besed in njih zvočnostjo. Prav v tem je Beličič mojster. Zbirka obsega 215 pesniških naslovov, od katerih je 24 prvič objavljenih.

Beličičeva poezija je zelo privlačna za slovenske sodobne skladatelje. Tako so njegove pesmi vzeli kot besedila za samospeve ali zborne skladbe. Dvanajst njegovih pesmi so že uglasbili Mirko Filej, Alojzij Geržinič, Marjan Lipovšek, Pavle Merku, Aleksander Vodopivec ter Ubald Vrabec. Upati je, da se bo našlo literarno pero, ki bo moglo strokovno oceniti to nadvse lepo zbirko pesmi.

Knjigo morete naročiti pri avtorju samem: Prof. Vinko Beličič, Via degli Alpini 116, Opicina-Opčine, 34016 Trieste-Trst, Italia. V ceno $15 kanadskih ni vračunana poštnina.

Dran

Prvi žarki pomladi

TORONTO, Ont. - V zgodnjo in mrzlo zimo se posijali že prvi »pomladni žarki«!

V cerkvi Marije Pomagaj na Manningu se je 17. decembra poročila Frances Žejn, hčerka Francke in Marjana Žejna, z Markom Porom, sinom Marije in Jožeta Por. Poročno slavje je bilo v Estonski dvorani na 958 Broadview Avenue, ob navzočnosti 450 večinoma slovenskih gostov.

Poleg izvrstne večcerje, orkestra in odlične družbe, je nastopila tudi plesna skupina »Šmarnica«, katero sta osnovali Francka in prijateljica Metka Škulj. Francka je večinoma vse sama organizirala in kakor je povedala, si je tudi sama sešila poročno obleko. Otroci številne Žejnove in sorodne Mavčeve družine so ji pri tem pomagali in pripomogli k tako lepemu večeru.

Francka je bila dolga leta dejavna pri Slovenski Telovadni Zvezi, pri cerkvenih organizaciah, slovenski šoli in zlasti pri folklorni skupini »Šmarnica«.

Kakor njeni sestrični Stella Mavec, ki je bila tudi dejavna pri STZ in se je poročila pred dvema mesecema pravtako na Manningu, s Shawn Loftusom, jima želimo vso srečo v zakonskem stanu. Nove slovenske družine so porok bodočnosti našega življa v Kanadi.

Mnogo sreče na življenjski poti Francka!

Kulturni dogodek

V decembru je razstavljal slovenski akademski slikar Janez Kovačič svoja dela v Joseph D. Carrier Art Gallery v Torontu. Razstava, pod pokroviteljstvom Petra in Štefke Pavlin, se je odprla 13. decembra zvečer ob navzočnosti precejšnjega števila Slovencev. Navzoči so bili med drugimi slikar Božidar Kramolc, umetnica (»commercial artist«) Nežka Škulj, dramatik dr. Kačinik, prof. Kovačič in seveda mecen P. Pavlin.

Razstavljena dela so ponazarjala slovensko panoramo, arhitekturne upodobitve, portrete in slovenske ljudi v kmečkem življenju.

Rodom iz Rakitne, prof. Kovačič je študiral na ljubljanski univerzi in v Nemčiji ter Italiji. Imel je že več kot 60 razstav doma in v tujini. Poleg slikarstva dela tudi grafiko in vitraže. Predava na Šoli za grafično umetnost v Ljubljani. Naročniki »Družine« se morda spominjajo njegovega steklenega mozaika cerkvenega okna v božični številki tega v Ljubljani izhajajočega verskega tednika l. 1987.

Mlademu umetniku želimo veliko sreče ob obisku v Kanadi!

STZ — Toronto

— Baragov misijonski krožek —

TORONTO, Ont. — Več ljudi me je že vprašalo, zakaj nič več ne pišemo o dejavnosti Baragovega misijonskega krožka pri Mariji Pomagaj. Odgovor je ta, da odkar je umrl član krožka g. Peter Markeš, nimamo rednega dopisovalca za A.D.

Da vsaj malo nadoknadim to vrzel, bi tu podal nekaj podatkov, koliko denarja se je tekom leta zbralo in koliko smo ga odposlali.

Največji dohodek je gotovo letna misijonska tombola. To je prvo leto, da nam je naš prijatelj krožka g. Karel Kromar, vstavil številke na tombolske tablice z računalnikom. Bili smo malo negotovi, kako se bo izteklo, pa je v glavnem šlo dobro. Bilo je nekaj manjših napak, ki jih moramo v prihodnje popraviti.

Za glavno tombolo sta to leto bili dve vozovnici za Florido, kar je gotovo pritegnilo nekaj več ljudi, da so kupili tombolske karte. Ob tem moram omeniti, da pri prodaji teh se vedno prednjačita ga. Marija Kramar in č. sestra Miranda.

Tudi gospe, ki so pripravile vse dobro v kuhinji, so precej doprinesle k celotnemu dohodku. Nič manj pa seveda redni dobrotniki misijonov, ki so še posebej darovali za naše slovenske misijonarje. Tako je obračun na koncu izgledal takole: Tombolske tablice so prinesle $5,203, darovi $7,759, in dohodek kuhinje $950.50. Skupaj: $13,912.50.

Vse to je bilo razdeljeno in odposlano 62 misijonarjem. Pridržali smo le za tri misijonarje, ki zaenkrat še niso bili nazaj na svojih misijonskih mestih. Sedaj smo dobili sporočilo, da so nazaj, tako v kratkem tudi ti prejmejo svoj delež.

Ob vsem tem prizadevanju za pomoč misijonom, nas je tako z molitvijo kot aktivnim delom zelo podprl naš novi župnik, g. Valentin Batič. Kot vsem drugim, hvala tudi njemu.

Letni obračun kaže, da smo v letu 1988 zbrali $30,669.36. Za tisk tombolskih tablic, za več let skupaj, smo izdali $455. V misijone smo poslali $29,496.57. Ostane nam še $717.79.

Jakob Kvas

IVAN MARN — 75-LETNIK

(Slavje ob rojstnem dnevu Ivana Marna — 19. dec. 1913 — se je vršilo 18. dec. 1988 v restavraciji »Lipa« v Torontu.)

TORONTO, Ont. - Leta neverjetno hitro tekó. Z njimi se kopičijo lepi in bridki spomini, uspehi in neuspehi, veselje in žalost in še kaj, ki v človeku ostane, ga po svoje oblikuje in modri. Kot mlada divjačina, se mora tudi človek učiti za življenje in svoj obstoj. Pri nekaterih živalih pa že instinkt takoj ob rojstvu prevzame ali, bolje rečeno, narava poskrbi za ohranitev le-teh, ki z nami dele zemeljsko oblo.

Človek je podvržen popolnoma drugim zakonom. Kot otrok je odvisen od staršev do svoje pozne mladosti. Koliko časa vzame na primer, da otrok shodi! V divjini ni časa, da bi zebra ali žirafa učila naraščaj hoditi. Že nekaj ur po rojstvu so že zmožni bežati in v zelo kratkem času tudi zase skrbeti. S tem se tudi živalske družine razdvoje.

Človek, ki je bil ustvarjen po božji podobi in mu je bila dana oblast nad svetom, se zaveda pomembnosti družine, celice civilizacije, od kamene dobe do danes. Vsaj moral bi se tega zavedati. Mnogi se tega namreč ne zavedajo.

Otroci Ivana Marna se zavedajo. Očetovo 75-letnico so praznovali na poseben način. V restavraciji »Lipa«, ki jo lastuje naš rojak Franc Tomšič, so mu pripravili izredno gostijo, na katero so povabili številne Ivanove prijatelje — med katerimi sva bila tudi moja žena in moja malenkost. Gostija je bila brez vsakega dvoma najlepši dokaz, kako visoko cenimo Ivana, saj se je tega velikega slavja udeležilo preko sto ljudi, ki Ivana Marna cenijo, spoštujejo in po krščansko ljubijo.

Redko sreča človek ljudi, kot je Ivan. Velik Slovenec, veren in predan slovenstvu, ki je v nevarnosti, da izgine, še danes zastavlja jasno besedo, da boj za osvoboditev slovenskega naroda še ni končan, da moramo še naprej ohranjati idejo, ki so jo pred nami naši predniki gojili, novi rodovi pa naj bi jo uresničili. Ne jaz, ne Ivan verjetno ne bova doživela časa, ko bo Slovenija dočakala dobo svoje ponovne osvoboditve izpod nekdanjega stalinizma in sedanjega socializma.

Že slišim kritike, ki mi bodo očitali, da sem tudi v Ivanovo rojstno slovesnost zanesel politiko. Pa to ni politika. To je izraz krščanskih Slovencev, ki so se v času stalinistične revolucije uprli pomorom nedolžnih. Ivan je bil med temi, ki je odklonil stalinizem.

Zaradi tega so on in njegova družina utrpeli veliko gorja. Zato samo tisti, ki so šli skozi slična doživetja, lahko v polni meri razumejo vse trpljenje, ki ga je Ivan kot begunec in njegova družina doma pretrpela v času slovenskega stalinizma.

Ivana sem spoznal šele v Torontu. Imponirala mi je njegova iskrenost in poštenost.

(dalje na str. 6)

V NOVO LETO 1989

(nadaljevanje s str. 5)

Z uporom Tita svojemu učitelju Stalinu, je po l. 1948 v Jugoslaviji zavladala »zlata doba«. Zahodni zavezniki, ki so v tej nepričakovani razpoki v komunističnem bloku videli pričetek razkroja sovjetskega stalinizma, so nemudoma Jugoslavijo finančno in vojaško podprli v upanju, da bodo še druge vzhodnoevropske dežele sledile jugoslovanskemu vzgledu. Kakor danes vemo, se to ni zgodilo. Jugoslavija, ki je takrat jadrala na vrhu političnih valov, se je po Titovi smrti kmalu znašla v penečih vodah in v nevarnosti, da se ob čereh razleti.

Medtem ko so se Tito in mnogi »zaslužni« možje jugoslovanske revolucije dokopali do osebnega bogastva, je pričelo gospodarstvo hitro polzeti v globoko luknjo, ki so jo marksistični ekonomi skopali najprej s podržavljenjem vseh kmetij in z ustanovitvijo kolhozov po sovjetskem sistemu, ter s takozvanim »samoupravljanjem« industrije, ki naj bi tekmovala na svetovnem tržišču.

Z leti se je eno in drugo izkazalo, da je Marxova teorija o skupni lastnini in produkciji zastarela in za naše dvajseto stoletje tehničnega napredka naravnost uničujoča. Izgube raznih državnih podjetij so šle v visoke milijone. Samo državna pomoč s tujimi posojili jih je obdržala nad vodo. S tem pa se je kopičil dolg in je Jugoslavija danes dolžna Mednarodnemu denarnemu fondu in različnim bankam preko 22 milijard ameriških dolarjev.

Niče drugega se ne godi ostalim komunističnim deželam po svetu. Castrov komunizem na Kube potrebuje 5 milijard dolarjev sovjetske pomoči, da se gospodarsko ohranja, pa tamkajšnji državljani še vedno živijo v pomanjkanju.

Kitajci so kmalu spoznali, da marksistična ekonomija ni odgovor na številne probleme, ki jih ta najbolj obljudena zemlja pri reševanju teh problemov srečuje. Zadnja leta so uvedli drastične spremembe v svoji ekonomiji, spremembe, ki so bolj podobne kapitalističnim kot zastareli Marxovi gospodarski filozofiji.

V sami Sovjetski zvezi, v deželi prve proletarske in marksistične revolucije, so dognali, da je gospodarska obnova nujna in to na povsem drugih načelih kot sta ga učila Marx in Engels. Že Lenin je spoznal, da komunizem gospodarsko ne more uspeti. Že on je poskušal uvesti razne gospodarske reforme, pa ni uspel.

Kot Lenin v svojem času, tako tudi naši jugoslovanski komunisti ne morejo rešiti gospodarskih problemov, ker se trmasto oklepajo marksizma in ga še vedno tudi v gospodarstvu rabijo kot merilo in gonilno silo.

Človek bi pričakoval, da so se po tolikih letih izbistrili in dognali, da uspešno gospodarstvo sloni predvsem na osebni svobodi posameznih podjetnikov, ki so pripravljeni v prvi vrsti v podjetje vložiti svoj denar, potem pa trdo delati za uspeh podjetja in konkurirati na trgu.

Ker se bojijo, da bi z gospodarsko svobodo prišlo do drugih svoboščin in bi partija izgubila svojo vodilno vlogo in oblast, se te svoboščine še vedno zanika.

Čas pa prehiteva to zaostalo miselnost in gospodarsko stanje in nove zahteve v mednarodni trgovini bodo slej ali prej prisilile vse te marksistične režime, da svojo notranjo politiko drastično spremene v smislu svobodnega sveta, ki je ostal gospodarsko dokaj zdrav.

V novem letu se bo ta proces v raznih komunističnih deželah nadaljeval. Veliko zavisi, če bo Mihail Gorbačov uspel s svojo »glasnostjo« in »perestrojko« v Sovjetski zvezi. Ob priliki njegovega obiska v Ljubljani sem bral, da so nekateri slovenski komunistični ekonomi napovedali, da bosta njegova glasnost in perestrojka propadli.

Vsekakor bo v novem letu zanimivo zasledovati dogodke, ki se bodo tako v Sovjetski zvezi kot v Jugoslaviji odigravali. Za nas seveda so še posebno važni dogodki v Sloveniji. Po skoraj polstoletnem marksističnem vladanju, Slovenija stoji pred usodnimi in zgodovinskimi odločitvami. Bo slovensko komunistično vodstvo v naslednjih nekaj letih zadosti **slovensko**, da se bo jugoslovanski komunistični federaciji uprlo ne samo z besedami, ampak tudi z dejanjem in se od federacije ločilo v svojo samostojno in neodvisno Sloûvensko državo in se kot taka priključila svobodni evropski skupnosti?

Zgodovinar France Bučar je že v drugič govoril v evropskem parlamentu in zastopnikom zahodnoevropskih dežel predočil položaj Slovencev v jugoslovanski federaciji. Doma so ga vodilni komunisti takoj označili za »izdajalca«. Tudi predsednik predsedstva republike Stanovnik je obiskal

Washington, D.C. in se dalj časa razgovarjal z ameriškim zunanjim ministrom Georgeom Shultzom. Lahko si mislim, kaj sta govorila, uradno pa seveda nimam drugih vesti razen kar sem bral v časopisju.

Tako bodo novi dogodki v novem letu porinili v pozabo dogodke preteklega leta, ki so bili večinoma največ tragični. Poplave v Bangladešu in Tajski, potres v Armeniji, neprestano nasilje na Srednjem vzhodu med Izraelci in Arabci, lakota po Afriki, revolucije in prekucije, in malo pred Božičem smrt številnih potnikov na letalu Pan Am, ki se je visoko v zraku zaradi nastavljene bombe razletelo in pri padcu na zemljo uničilo del škotskega mesteca Lockerbie. Vse to bo prešlo v spomin na leto 1988.

Tudi mi bomo zaznamovali svoje osebne spomine, žalostne in vesele. Vsako novo leto pa pomeni tudi nov začetek, novo upanje.

Tako sedaj stopamo v novo leto, polni pričakovanja in upanja, četudi vemo, da stvari čez noč ne postanejo drugačne, čas pa jih počasi, a sigurno spreminja. Tako se piše zgodovina in mi, ki živimo v tej dobi, jo pišemo. Bodoči rodovi jo bodo ocenjevali in raziskovali in bodo gotovo ugotovili, da je bila ta doba najbolj krvava v vsej človeški zgodovini.

Nam pa ne preostaja drugega, kot da novo leto sprejmemo z optimizmom, da izvršujemo svoje naloge in se trudimo, da do kraja spoznamo svojega Stvarnika, ki nas je postavil na ta svet.

Pri vsem vašem trudu, dragi bralci, želim srečno, zdravo in uspešno novo leto, ter obilo božjega blagoslova na vseh vaših poteh!

Otmar Mauser

Josef's Hair Design

5235 Wilson Mills Rd.
Richmond Heights, Ohio
461-8544 or 461-5538

IVAN MARN — 75-LETNIK

(nadaljevanje s str. 5)

Kmalu sva postala prijatelja, ker naju je družila ista misel, ista usoda, predvsem pa isto verovanje, da slovensko krščanstvo daleč nadkriljuje brezbožni marksizem, ki so ga »borci za svobodo« v OF s tako vnemo širili med slovenskim narodom.

Ivan, kot nekdanji domobranec, je ostal zvest slovenskim narodnim in krščanskim načelom, ki so po njegovem in mojem mnenju edina rešitev, ki bo narod resnično osvobodilo.

Na raznih sejah različnih organizacijah sva se redno srečevala in pri pripravljanju številnih prireditev sva se intimno upoznala. Zaradi njegove zmernosti, razumevanja in organizacijskih sposobnosti, je bil vselej izvoljen na odgovorna mesta. Dolga leta je uspešno vodil Društvo Slovencev Baraga, ki je vsako leto pripravljalo Slovenski dan. Spominjam se, da smo iz svojih žepov krili stroške, njegova dobra žena Silva pa je kuhala zelje in klobase doma, da smo lahko obiskovalcem Slovenskega dne postregli.

Kot sem v uvodu že dejal, se v človeku z leti kopičijo spomini. Med mojimi najlepšimi spomini v zadnjih tridesetih letih je moje prijateljstvo z Ivanom Marnom. V svojem življenju sem imel veliko prijateljev: med Srbi, Hrvati, Avstrijci, Nemci, Angleži, Škoti, Poljaki, Ukrajinci, Bjelorusi, celo Kitajci, Ivanovo prijateljstvo pa je bilo posebne vrste. Čisto naravno je bilo, brez vsakih premislekov in iz srca vdano.

Ko sem prisostvoval slavju, ki so mu ga njegovi otroci pripravili za njegovo 75-letnico, sem se z njim čutil zelo srečnega, saj je danes tako redko, da bi se otroci dostojno spomnili svoje matere ali očeta in jima izkazali svoje spoštovanje in zahvalo.

Zato Marnovim otrokom vsa čast! Janezu in Martini, Jožetu in Ančki, ter Heleni in Ireni ter njihovim družinam, da so očetu pripravili tako lepo slovesnost. Ivan vas je bil vesel, ker s tem cenite družinsko skupnost in vzgojo, ki ste je bili deležni v Marnovi družini.

Menda je bil sv. Pavel, ki je o ljubezni najlepše zapisal: Ljubezen ne pozna meja! Ostaja največja sila v človekovem življenju. Ljubiti se med seboj kot božji otroci pomeni mir na zemlji in odrešenje, ki smo ga z rojstvom Odrešenika na sveto noč in s trpljenjem božjega Sina in Zveličarja sprejeli kot našo vero, ki jo kot člani slovenskega naroda že več kot tisoč let izpovedujemo in ohranjamo.

Ivan, Ti in Tvoja pokojna žena Silva sta znala otrokom dati to krščansko ljubezen. V tej ljubezni so Ti pripravili slavje za Tvojo 75-letnico. Izredno sem bil vesel, da sem lahko s Teboj v veseli družbi praznoval to obletnico Tvojega rojstva in s Teboj delil veselje, da se Ti otroci niso izneverili in da Te ljubijo, spoštujejo in cenijo.

Vem, kako težka je bila izguba, ko je umrla Tvoja dobra in zvesta žena Silva. Danes pa si lahko ponosen, da ti je rodila sinove in hčere, ki so ostali zvesti naši veri, slovenstvu in pomenu družine.

Ob Tvoji 75-letnici Ti iz vsega srca želim, da bi Te dobri Bog ohranjal pri zdravju, da bi še mnogo let svojim otrokom in vnukom ter vnukinjam bil duhovni oče, jih vodil in ohranjal v svoji veri, ki je močna in vztrajna kot je bila ljubezen sv. Pavla.

Iz srca Ti častitam k Tvoji lepi rojstni obletnici in skupaj s Tvojimi otroki se Te bom spominjal v svojih molitvah, da Te bo Bog ohranil še mnogo let Tvoji družini in nam, ki Te cenimo in spoštujemo.

Tvoj prijatelj,
Otmar

Kanadski rojaki!
Dopisujte v Ameriško Domovino!

KOLEDAR PRIREDITEV

JANUAR

28. — Slovenska pristava priredi »Pristavsko noč« v SND na St. Clairju. Igrajo Veseli Slovenci.

29. — Slov. šola pri Mariji Vnebovzeti priredi kosilo v šolski kafeteriji. Serviranje od 11.30 do 1. pop.

FEBRUAR

4. — Dramatsko društvo Lilija priredi pustno zabavo z večerjo v Slovenskem domu na Holmes Ave. Pričetek ob 7h zv. Igrajo Veseli Slovenci.

4. — Društvo Modern Crusaders št. 45 ADZ priredi večerjo in ples v SDD na Waterloo Rd. Igra Jeff Pecon orkester.

12. — Misijonska Znamkarska Akcija priredi kosilo v šolski dvorani pri Sv. Vidu. Serviranje od 11.30 do 1. pop.

26. — Slov. šola pri Sv. Vidu postreže s kosilom v farni dvorani. Serviranje od 11.30 do 1.30 pop.

MAREC

5. — DNIJ pri Sv. Vidu priredi »Pancake & Sausage« zajtrk v dvorani pri Sv. Vidu. Serviranje od 8.30 zj. do 1. pop.

APRIL

1. — Tabor DSPB Cleveland priredi svoj pomladanski družabni večer v Slov. domu na Holmes Ave. Igrajo Veseli Slovenci.

1. — Pevski zbor Glasbena Matica prired koncert v SND na St. Clair Ave.

23. — St. Clairski upokojenci prirede svoje letno kosilo v spodnji dvorani SND na St. Clairju. Serviranje od 1. do 3. pop. Zabava do 5. pop.

VRTNICA

Marjana se je nervozno sprehajala po vrtu in čakala, kdaj bo zazvonil telefon. Pogledala je na uro. Zdelo se ji je, da se je čas ustavil. Nestrpnost v njej je rasla in ko se je v hiši zaslišalo brnenje, je kot nora priletela v vežo. Sekundo zatem pa je odvihrala k morju, kjer jo je čakala Vesna.

Sedli sta na skalo, brez besed. Njune oči so se prej bežno srečale in zavladal je leden molk. Vesna je gledala morje. V daljavi je njen otožen pogled ujel let galebov. Sledila je njihovim enakomernim gibom in tiho premikanje galebjih peruti je v njeni trpeči duši priklicalo začasno umirjenost. Spet se je spomnila včerajšnjega Marjaninega izbruha, ki je v njunem prijateljstvu povzročil tolikšno rano, a obenem začel odkrivati skrito resnico.

»Draga Marjana, celo noč nisem zatisnila očesa in zelo hudo mi je pri srcu,« je končno Vesna prebila molk, ki je Marjano že močno vznemirjal. Marjana pa jo je gledala in ni nič odgovorila.

»Tvoje besede so me močno prizadele. Toda skušala sem te razumeti, hotela sem skočiti v tvojo notranjost in s tvojimi občutki razbrati, kateri duh je deloval v tebi. Še vedno te vidim, kako kričiš, kako mahaš z rokami in mi groziš. Zakaj, Marjana, zakaj? Mar je bilo vse najino življenje ena sama laž?«

Okoli njiju je vladal mir, ki je blagodejno vplival na Vesno. Že od rojstva je bila namreč močno povezana z naravo in zemlja ji je v težkih trenutkih bila varno pribežališče in skrita učiteljica.

Mrak je legel nad morje in na obzorju so se videli še prameni krvavo rdečih barv zahajajočega sonca. Marjana ni več prinašala prijateljičine umirjenosti. Še bolj jo je razdražila. V njenih očeh se je zaiskrila zlobnost in v tistem hipu se je Vesna ozrla nanjo. Kot strupena sulica ji je ta pogled prebodel srce, pobesila je oči in v njih začutila vročo solzo.

»Zakaj me sovražiš, Marjana? Kje je tvoja ljubezen, ki si mi jo izkazovala toliko let? Mar si se res tako spremenila, da se ob tebi ne čutim več varno?«

Marjana, ki je ves čas le poslušala, se je opogumila in spregovorila: »Vesna. Včeraj sem se razburila, ker si me razjezila. Včasih se mi zdiš kot nebogljen otrok, ki o življenju ničesar ne ve.

Kaj? Moja ljubezen do tebe? To je vendar neumnost! Kako pa se more med dvema ženskama, ki se do petnajstega leta starosti nista poznali, sploh razviti ljubezen? Ali se zavedaš, kaj govoriš? Ljubezen, to je stvar, ki se razvija med moškim in žensko, ne pa med dvema osebama istega spola.«

Vesna se je zgrozila: »Marjana, kaj ti je, kdo si?«

»To kar sem vedno bila,« je s porogljivim nasmeškom odgovorila Marjana.

»Torej vsi najini lepi trenutki, vsi sprehodi in pogovori so v tvojih očeh bili izguba časa? Ob sebi sem imela dekle, ki je iskalo le osebnega zadoščenja, žensko, ki se ni zavedala, kdaj je odrasla, ki pa je pila iz mojega vira življenja, katerega sem ji sama ljubeče ponujala?«

»Da, tako je.« Ta odločnost v Marjaninem odgovoru je v Vesni povzročila strah in obup. Nastali so spet trenutki mučne tišine...

Naposled se je kot plaz odtrgalo iz Vesne: »Si sploh kdaj čutila, da si moja prijateljica, Marjana? Si kdaj pomislila, koliko odpovedi zahteva prijateljstvo, a tudi koliko veselja in sreče je skritega v njem, ki se odkriva v ljubeči žrtvi sebe drugemu?«

Obmolknili sta. Vesna si je zakrila obraz in ni mogla več zadržati bolečega joka. Marjani pa v njeni sebičnosti še na misel ni prišlo, da bi jo tolažila. Ni in ni hotela spoznati, da se zaradi njene trdosrčnosti zapisuje njena usoda: čez nekaj trenutkov bo za vedno izgubila dragocen zaklad.

— »Ljudje nimajo več prijateljev.« Tako je govorila lisica malemu princu. Toda princ in lisica sta znala ustvariti zvezo. Znala sta biti potrpežljiva in opazujoča in znala sta rasti skupaj tudi brez besed. In prišel je dan slovesa, ko je lisica svojemu prijatelju podarila skrivnost: »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem... Odgovoren si za svojo vrtnico...«—

Vesna se je zatopila v te besede, ki so prihajale iz njene globine in ni čutila drgeta, ki ji je preplavil telo. Vedela je samo, da je tudi sama nekoč s podaritveno gesto povabila Marjano na široko pot življenja, v novo neponovljivo zvezo. In v tem trenutku ji je Marjana vračala njen dar, njeno dehtečo vrtnico, ki ni imela dovolj nege in ljubezni, da bi se razrasla v očcarljiv cvet. Ovenela je, preden se je razbohotila v vsej svoji polni lepoti.

Marjano je za trenutek zaskelelo pri srcu. Začutila je, da se s to ponižno deklico dogaja nekaj hudega. Pozorno jo je začela gledati in motilo jo je, da ni vedela, kaj vse se je borilo v njeni duši.

Čez nekaj trenutkov je Vesna vstala, še enkrat pogledala na neskončnost morja, ponudila svojo roko Marjani in rekla: »Marjana, povem ti še zadnjo misel. Mogoče te zdaj ne bo bolela, mogoče pa...« Zgrabilo jo je v grlu. »Marjana, ti si bila zame dragocena prijateljica. Danes pa sem spoznala, da si me izigrala, da me nisi nikoli iskreno ljubila. V svoji ljubezni sem bila slepa in nič grdega nisem videla na tebi. Zdaj pa te zapuščam, ločujem se od tebe. In...« Solze so ji vrele po licu. »In želim ti, da bi bila srečna in bi nekoč spoznala pravo prijateljico. Ni mi žal nobenega trenutka, ki sva ga preživeli skupaj; vse je bila zame sama veličina. Boleče pa je spoznanje resnice, da je bilo tvoje prijateljstvo sad tvoje sebičnosti in častihlepnosti. Kradla si moje misli, a nikoli ti ni uspelo posnemati mojega zgleda, kajti vse je bilo ponarejeno in vse, kar ni izvirno, je obsojeno na propad. Jaz tvojega srca ne poznam. Tvoj bliščc me je zaslepil in tvoja temà me je razsvetlila... Spomni se kdaj tvoje prijateljice Vesne.«

Ves ta čas je Vesna goreče stiskala Marjanino roko v svojih dlaneh. V svojem izbruhu in koprnenju je zdaj objela prijateljico, ki jo je izgubljala za vedno. Še zadnjikrat. Ta objem je bil dolg...

Dva človeka, dve usodi, ki sta za mnoge bila neločljiva prijatelja, sta se poslavljala. Zlitina je postajala spet dvojina.

Marjana se ni hotela spreobrniti in vsa dobrota, ki je prežemala Vesno, je ni osvojila.

Ko sta se po nekaj letih spet srečali, je Marjana zavila okrog vogala. Vesna je videla, kako se ji je izognila in iz njenega srca je stekla še zadnja kaplja krvi. In rekla si je: »Marjana, bila si zelo važno srečanje v mojem življenju. Zaradi tebe sem spoznala srečo. Odkrila sem vrednost prijatelja, spoznala sem dušo ljudi. Naučila sem se izbirati. Po bolečih preizkušnjah so mi bili podarjeni dragoceni prijatelji, taki, po kakršnih je koprnelo moje srce.«

Prišla je do skale usodnega dne, se zazrla v daljavo in spet zagledala galeba. Bil je sam in svoboden...

Vesna ni izgubila upanja v tisto skrivnostno noč, ki jo je gnala naprej. In to je bilo vse, saj je vedela, da samo zaradi nje lahko ljubi vse stvarstvo. Zaradi časa, ki mu ga je žrtvovala, pa je zanjo sleherni človek postal dragocen in večen.

Lilijana Filipčič

Mladika, 88, 1988

Grdina Pogrebni Zavod

17010 Lake Shore Blvd. 531-6300

1053 E. 62. cesta 431-2088

V družinski lasti že 85 let

V DEŽELI MILIJONARJEV

(nadaljevanje s str. 4)

bil, naj se mu pridružim na poti na Koroško, kamor je šel nekaj nakupovat. Ne samo jaz, tudi moj brat Janez je sprejel povabilo.

Ker pred sedmo čakajo na avtobusnih postajah gruče študentov z dvignjenimi palci, je predlagal, da gremo malo bolj zgodaj od doma. Tako smo se že ob pol sedmih ustavili v koloni pred ljubeljskim predorom. Le po korakih smo se premikali pol ure dalje, včasih pa je treba na tem mejnem prehodu čakati po štiri ure. Bila je taka megla, da se poslopja niso videla, dokler nismo prišli do njih. Nam so pogledali samo vizume, pa nič iskali v knjigi vojnih zločincev, kot pred leti.

Na avstrijski strani ni čakal noben avto; stražnik nas je kar pozival naprej. Še nebo je bilo jasno, da so se videli temni koroški gozdovi. Tudi ceste so še lepše, kot na jugu.

V Borovljah smo ustavili, najprej pri trgovini z avtomobilskimi potrebščinami (vsi uslužbenci so govorili slovensko), nato pa v živilski trgovini, kjer se ustavljajo večinoma vozila z jugoslovanskimi tablicami. Od tu gre na Kranjsko veliko kave, riža, krompirja in drugih živil. Na vprašanje, koliko kave se sme nesti v Jugoslavijo, je odgovorila prodajalka: »Eno kilo. Če imaš srečo, pa lahko neseš deset kil.« Cene so nižje kot v Sloveniji in približno iste, kot v Ameriki.

Še Mohorjevo knjigarno v Celovcu, potem pa v Vetrinj, ki smo ga pa zgrešili; prišli smo k neki drugi cerkvi nad Vetrinjem. Ker smo imeli še dolgo pot pred seboj, Vetrinja nismo iskali.

Koroške vzhodno od Celovca še nisem videl, zato smo se peljali proti Velikovcu v Dravograd, kjer smo za pol ure ustavili in si ogledali mesto, potem pa dalje v Slovenj Gradec in po Mislinjski dolini, kjer se začno hmeljniki, v Titovo Velenje, ki je postalo po vojni veliko industrijsko mesto.

Središče hmeljarstva, najdonosnejše veje kmetijstva, je Žalec v Savinjski dolini. Hmelj je naredil Savinjčane ponosne, podobne Teksasovcem. Nekdaj lesene late so nadomestili s kakimi šest metrov dolgimi cementnimi drogovi, ki nosijo mreže čez obširne njive. Savinjska dolina je znana tudi po najboljših jabolkih. Vendar mislim, da se te ne morejo primerjati z ameriškimi, ne po okusu in ne po velikosti.

V Sloveniji zadnja leta opuščajo škropljenje sadnega drevja, menda po švedskem zgledu, kjer pravijo, da so neškropljena jabolka dražja kot škropljena; raje imajo črviva kot zastrupljena. Pomanjkanje denarja se pozna tudi pri sadju: prej so kupovali uvoženo in pustili domače segniti, sedaj jedo domače.

V Braslovčah smo se zamudili dve uri z iskanjem mojega bivšega sošolca Jožeta M. Našli smo tri moške istega imena, pa nobeden ni bil pravi. Šele v četrti hiši so nam povedali, da je bil Jože uspešen samostojen podjetnik v Zagrebu, zato so ga med vojno ubili.

Že pod noč smo se ustavili v gostilni v Trojanah, ki je znana po najboljših krofih. Prodajo jih po 6000 dnevno. Tudi ta večer je čakalo nanje toliko odjemalcev, da se nam ni zdelo vredno čakati. Zadovoljili smo se z gibanicami (velik kos za 200.000 starih din ali 53 centov) in šli skozi Lukovico po odlični cesti proti domu. Prevozili smo 364 km.

Koroška je lepa, z mnogimi gozdovi in jezeri, pa s čistimi vasmi in cerkvami. Podobna je Savinjska dolina, le hmeljniki jo delajo drugačno.

(dalje prihodnji torek)

Ameriška Domovina je Vaš list!

MALI OGLASI

Help Needed

Small machine shop. Light office cleaning once a week. Apply in person.
Meistermatic Co., Inc.
17202 Roseland Ave.,
Cleveland, Ohio 44112
481-7773
(1-2)

NAPRODAJ — V EUCLIDU

Na novi cesti. Lep zidani ranč s priključeno garažo. 3 spalnice. Vse podkleteno. Prodaja lastnik. Za podrobnosti pokličite **289-1217** med tednom po 4.30 pop., v soboto in nedeljo pa vsak čas.
(96-3)

Room For Rent

Kitchen privileges. Private entrance. Garage w/opener. $200 per month. Bratenahl. **268-4160.**

— — —

Live-in Housekeeper Wanted Bratenahl

In exchange for room and board. 10 hours a week. **268-4160.** (96-3)

ATTENTION - GOVERNMENT SEIZED VEHICLES from $100. Fords, Mercedes, Corvettes, Chevys. Surplus Buyers Guide. **1-602-838-8885 Ext. A1772.**

ATTENTION - HIRING! Government jobs - your area. Many immediate openings without waiting list or test. $17,840 - $69,485. Call **602-838-8885. Ext. R1772.**

For Rent

Upstairs. 5 rooms. Lake Shore Blvd. Euclid. Near Holy Cross Church. Seniors preferred. **486-7098.**
(x)

Hiše barvamo zunaj in znotraj. Tapeciramo. (We wallpaper). Popravljamo in delamo nove kuhinje in kopalnice ter tudi druga zidarska in mizarska dela.

Lastnik TONY KRISTAVNIK

Pokličite 423-4444
(x)

Amerika in Amerikanci

Rev. J.M. Trunk

Šusteršič Francis S., Rev., je bil rojen dne 22. januarja 1864 na Viču pri Ljubljani. V slovenskem glavnem mestu je pohajal ljudsko šolo, gimnazijo in bogoslovnico ter bil posvečen v mašnika dne 21. julija 1886. Novo mašo je daroval dne 8. avgusta 1886.

Poln navdušenja za misijonsko delo, je bil izbran za ustanovitelja slovenske župnije v Jolietu, Ill., kamor je dne 12. maja 1891 prišel na vabilo č. gosp. Ivana M. Solnce iz Št. Pavla, njegovega prijatelja, ki ga je dobro poznal in je vedel, da pride na pravo mesto.

Dospevši v Joliet, je Rev. F. S. Šusteršič takoj pričel z zidanjem slovenske cerkve. Nekoliko pozneje je začel skrbni gospod misliti na zidanje slovenske župnijske šole. Bila je to prva slovenska šola v Ameriki. Poučevali sta prvo leto 64 otrok dve sestri iz reda sv. Frančiška in v petju cerkveni organist. Potem so zgradili novo primerno župnišče in prepustili staro sestram.

Župnija je pa rastla in rastla, tako da se je število družin pomnožilo od začetnih 40 na 400 in čez. Cerkev je postajala »vsak dan manjša in krajša«, kakor so se izražali nekateri šaljivci, in z novim desetletjem njenega obstanka so začeli misliti na novo. Naporno delo in druge neprilike so medtem začele izpodjedati zdravje neumornemu delavcu v vinogradu Gospodovem. L. 1910 se mu je zdravstveno stanje shujšalo, da je sklenil iti v staro domovino iskat ljubega zdravja. Dne 4. februarja 1911 mu je umrla preljuba mati, in ta udarec mu je bolezen tako shujšal, da ni bilo več pričakovati rešitve. Dne 24. marca 1911 je zatisnil oči na vekomaj. Umrl je za vratno sušico v najlepši moški dobi.

Mesečnik »Ave Maria« je pisal ob njegovi smrti:

»Krasna stavba cerkve sv. Jožefa v Jolietu, vzornourejena župnija, lepo vpeljana slovenska šola pod vodstvom sester sv. Frančiška, vse to je delo Rev. Šusteršiča, delo dolgih dvajsetih let njegovega župnikovanja. Kdor pozna mukotrpno življenje slovenskega katoliškega duhovnika v Ameriki, kdor pozna težave, s katerimi se mora boriti, kdor ve, kaj se pravi biti katoliški duhovni pastir, ve za žrtve, ki jih mora prinašati dan za dnevom na oltar svoje ljubezni do Boga in do bližnjega — rojaka, kdor pozna vse zapreke, vsa nasprotstva, vsa delovanja sovražnih moči, ki izkušajo ovirati delovanje navdušenemu delavcu v vinogradu Gospodovem, ta bo vedel ceniti zasluge Rev. Šusteršiča, da je dosegel tako velikanske uspehe v svoji župniji.

Krasno je urejena župnija, krasna je cerkev, impozantna stavba, v šoli so tudi slovenske učiteljice, ki vzgajajo našo mladino v amerikansko-slovenskem duhu. Toda koliko prečutih noči, koliko gmotnih žrtev, koliko zatajevanja samega sebe je bilo treba od strani gospoda župnika, preden se je vse to doseglo — kdo to ve? Kdo more to ceniti? Vidimo stavbe, vidimo red v župniji, toda vsega tega, kar je bilo pri vsem tem poglavitno, tega ne vidimo. Gospodu je ostalo prikrito, ker je bilo le zanj storjeno.

Da, utrujen je legel naš duhovni sobrat k večnemu počitku! In to utrujenost razumemo in — spoštujemo! Bila je za nas, za slovenski narod v Ameriki, za napredek naše matere sv. katoliške Cerkve. In ne samo za Joliet, za svojo župnijo, je veliko storil naš blagi gospod. Njegovo srce ni poznalo ozkih mej. Vsi amerikanski Slovenci so mu bili pri srcu.

Zato ga vidimo pri snovanju prve Kranjske Katoliške Jednote, ki se je danes razrastla v tako mogočno drevo. Vidimo ga pri Zvezi slovenskih amerikanskih duhovnikov, kateri je bil soustanovitelj. Srečujemo ga po raznih slovenskih naselbinah; kjer niso imeli duhovnika, tam je on hodil rojake klicat k vztrajnosti in vernosti. Kjer jih je našel dovolj, vidimo ga, kako se trudi, da bi jim dobil gorečega duhovnika; pomaga jim ustanavljati župnijo. Ako ni bilo drugače, srečamo ga na poti v domovino po nove mlade moči, po mladeniče, ki so se tu potem posvetili duhovskemu stanu.

Gledamo ga, kako mu je pri srcu mila slovenščina. Zato deluje, da bi dobil za župnijske šole slovenskih učiteljic. Zopet hiti v sili domov in privablja slovenska dekleta, ki so se posvetila redu sv. Frančiška kot učiteljice in zdaj delujejo med slovenskimi otroki v Jolietu. Pri vsem tem obilnem poslu, pri vseh teh težavah in skrbeh ga pa vendar vidimo v uredniški pisarni kot urednika »Amerikanskega Slovenca«, ga zremo s peresom v roki za mizo, ko piše knjižico »Pouk rojakom Slovencem«.

A kdo naj našteje vse, kjer je deloval in kar je storil blagi pokojnik za svoj narod v Ameriki? Utrujen je legel k večnemu počitku! Da, po vsem tem delu razumemo njegov trud! Nič se ne čudimo, da je opešal tako hitro, da se je utrudil tako kmalu in legel in moral leči. Da, razumemo to utrujenost; bila je za nas, bila za naš narod, bila za zveličanje duš, bila je v delu za Gospoda in njegovo Cerkev. Bila je za blagor nove domovine.«

Tamchina John, Rev., je bil Avstrijec. Ime in prijateljstvo z Rev. Štibielom bi pričalo, da je utegnil biti Slovenec. Deloval je v škofiji Pittsburgh, Pa., od l. 1851 do 1875 in sicer v krajih: Butler, Donegal, zdaj North Oakland, Fairfield, Allegheny, Robinson Township in Pittsburgh. Ali je umrl ali se vrnil, ni znano.

(Rev. J.L. Zaplotnik)

Tassotti Gabrijel je eden izmed prvih naseljencev v Greater New Yorku.

Thomas Juri je ugleden rojak v Pueblu, Colo.

Terbovec Anton J., trgovec in potovalec, rojen l. 1882 v Žerovnici pri Zidanem mostu na Štajerskem, prišel v Ameriko leta 1905, je solastnik trgovine z zlatnino in importerjev A. J. Terbovec & Co., 1622 Arapahoe Str., Denver, Col., in zastopa svojo tvrdko na potovanju po vseh slovenskih naselbinah Amerike. Kot navdušen Slovenec je zelo vpliven na polju duševnega napredka svojih rojakov, na vsem zapadu je pa najpopularnejša oseba po svojih humorističnih in poučljivih dopisih, ki jih priobčuje v raznih slovenskih listih.

Tomazin Ignatius, Rev., eden izmed duhovnikov-pionirjev severne in srednje Minnesote in indijanski misijonar, je bil rojen v Ljubljani dne 4. februarja 1843. Tam je dovršil gimnazijo in del bogoslovja, nakar je dne 19. maja 1864 prišel z misijonarjem Pircem v Ameriko. Ostal je, da konča študije v St. Paulu, kjer je bil posvečen dne 5. novembra 1865. Nato je nekaj let kot Pirčev pomočnik iz Crow Winga misijonaril po bližnji in daljni okolici.

Sčasoma je sam prevzel večino zahodnih misijonov Pirčevih, ker je ta vsled visoke starosti že silno opešal. Pozneje je vodil misijone vsega povirja reke Mississippi, in sicer indijanske občine: Red Lake, kjer je tudi stanoval, Leech Lake, Cass Lake, Winnibigoshish, White Oak Point, Sandy Lake in Pakegoma.

Potem se je preselil v mesto Wadena in oskrboval okraje: Wadena, Becker, Hubbard in Norman z naslednjimi postajami: Wadena, Aldrich, Frazee City, Detroit City, Audubon, Lake Park, Pelican Lake, Park Rapids in Ada ter Aitken v okraju Crow Wing, Motley v okraju Morrison in Pelican Rapids v okraju Otter Tail.

Nato je mnogo let misijonaril v Belle Riverju, kjer je bil župnik in dekan; oskrboval je od tam nekaj časa tudi slovensko naselbino Brockway. L. 1907 je bil postavljen za župnika v kraju Padua z misijonom Sedan. L. 1908 je prevzel župnijo Elizabeth z misijonom Pelican Rapids. Od lanskega leta pa župnikuje v slovensko-nemški fari sv. Antona v Kraintownu, Minn. Več časa je bil tudi duhovni svetnik škofije St. Cloud, Minn., v katero spada.

Tomaževič John, Rev., rojen dne 21. aprila 1840 v Breznici na Gorenjskem, je bil bogoslovec v Gorici, ko se je l. 1864 odzval Pirčevemu povabilu za misijone v Ameriki. Dospevši v St. Paul je bil še isto leto posvečen v mašnika, nakar je postal župnik v Minneapolisu pri sv. Antonu, čez leto pa v kraju Stillwater, kjer je dne 28. oktobra 1867 umrl na sušici. Pokopan je v St. Paulu na pokopališču Calvary. Ob grobu je žaloval tudi njegov oče.

(Rev. J.L. Zaplotnik)

Tomšič Josip, Rev., je prišel v Ameriko l. 1902. Nekaj časa je bil v mestu Lead, S. Dak., zdaj je v Forest Cityu, Pa., na slovenski župniji, ki jo je tudi sam ustanovil. L. 1911 je bil izvoljen za duhovnega vodjo KSKJ.

Tori John, Rev., se je rodil dne 12. decembra 1854 v Šent Juriju pod Kumom na Dolenjskem. V Ameriko je prišel z monsignorjem Plutom dne 14. oktobra 1873 ter bil dne 8. julija 1877 v Št. Pavlu, Minn., posvečen v mašnika. Deloval je na nemških in angleških župnijah in sicer v krajih Sleepy Eye, Springfield in Winsted, kjer je bil dekan. Zaradi bolehnosti je odšel v Richfield, kjer je umrl za kapjo dne 28. oktobra 1901. Bil je jako zgleden duhovnik.

(Rev. J.L. Zaplotnik)

Tscholl John, Rev., rojen dne 2. julija 1874 na Tirolskem, je sicer rodom Nemec, a je prišedši l. 1907 v Ameriko deloval večinoma med Slovenci, da zasluži biti med njimi omenjen. Izprva je bil pri Rev. Bilbanu v Evelethu, Minn., in zahajal med Slovence v Chisholm, kamor se je potem preselil kot župnik, povečal cerkev in postavil župnišče. Med slovenskimi farmarji je ustanovil župnijo Gheen in oskrboval misijone Buhl, Oshawa in Greaney.

L. 1911 se je preselil v Enumclaw, Wash., ter se priučil tudi poljščini. Dalje časa že ga je mučila sušica, zoper katero je spisal celo posebno knjigo (War on the White Plague). Šel se je zdravit v Mehiko, po povratku pa ji je podlegel dne 5. oktobra 1912. Tscholl je bil vseskozi značajen mož, in naš narod mu bo ohranil trajen spomin. V »Amerikanskega Slovenca« je dopisoval v gladki slovenščini.

(Rev. J.L. Zaplotnik)

(Dalje prihodnji torek)

Novi grobovi

(Nadaljevanje s str. 1)

Alojzija Zeleznik

Dne 5. januarja je na svojem domu na Marcella Rd. v Clevelandu po dolgi bolezni umrla 86 let stara Alojzija Zeleznik, rojena Penca na Malih Vodenicah, Slovenija, vdova po Andrewu, mati Lillian, Jean Turk, Josephe Strauss in Mary, 10-krat stara mati, 9-krat prastara mati, sestra Zalke, Francke Tomšič in Jožeta (Slov.) ter že pok. Franka, Marije Svalj, Janeza, Rezke Antona in Janeza, članica ABZ št. 37. Pogreb je bil 9. jan. iz Želetovega zavoda na E. 152 St. v cerkev sv. Vida in od tam na Kalvarijo.

Rose Pakish

Dne 4. januarja je na svojem domu v Euclid Beach Trailor Park, kjer je živela 30 let, umrla 64 let stara Rose Pakish, rojena Zernic v Clevelandu, vdova po Franku, mati Franka, 2-krat stara mati, hčerka Josephine (r. Susteric) in že pok. Michaela Zernica, sestra Franka in Josepha, članica ADZ št. 7. Pogreb je bil 7. januarja iz Želetovega zavoda na E. 152 St. v cerkev sv. Jeroma in od tam na Kalvarijo.

Michael Handy

Dne 4. januarja je nenadno umrl 36 let stari Michael Handy s Kipling Avenue v Clevelandu, rojen v Wooster, Mass., mož Susan, roj. Dimert, oče Ryana in Rachel, sin Judy (r. Zadell) in že pok. Howarda, graduant farne šole pri Mariji Vnebovzeti, kjer je zadnja leta treniral fantovske košarkarske ekipe, zaposlen pa 14 let pri Auto Data Processing. Pogreb je bil 9. januarja iz Želetovega zavoda na E. 152 St. v cerkev Marije Vnebovzete.

Mary Udovec

Umrla je Mary Udovec, rojena Prebil, vdova po Antonu, mati Antona, Ann Roble in Josephine Dikovitsky, 6-krat stara mati, 10-krat prastara mati, 3-krat pra-prastara mati, sestra Emme Pecnik (Fla.). Pogreb je bil 9. januarja iz Fortunovega zavoda na 5316 Fleet Ave. v cerkev sv. Lovrenca in od tam na Kalvarijo.

Louis Zaletel

Umrl je Louis Zaletel, mož Christine, roj. Arko, oče Louisa, Williama, Christine Halicki, Marie Ricchiuto in Cathy (pok.), 7-krat stari oče, brat Anne Ulchalker, Josepha ter že pok. Franka, Simona in Paula. Pogreb bo iz Fortunovega zavoda, 5316 Fleet Ave., danes, v torek, v cerkev sv. Lovrenca dop. ob 9.30.

MALI OGLASI

V NAJEM

Trisobna enodružinska hiša v okolici sv. Vida. Kličite po 4. popoldne tel. **432-0332.**

— — —

V NAJEM

Velika soba, s pravico uporabe kuhinje, v Euclidu. Kličite po 4. popoldne tel. **432-0332.**

(2-3)

FOR SALE

Beverly Hills area of Euclid. Newly decorated. Raised Ranch. 5 bdrms. 2½ baths. Call after 6 p.m. — **486-1964.**

(2-5)

Cleaning Person

Energetic, reliable person. Experienced preferred. Flexible hours. Good pay. Car a must. Call **531-4033.**

(1-2)

mali oglasi so tudi na str. 7